

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1477/2024
12.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Гордане Којић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ачански Милоша, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 26К. бр. 2391/23 од 15.04.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр. 495/24 од 13.06.2024. године, у седници већа одржаној дана 12.11.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ачански Милоша, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 26К. бр. 2391/23 од 15.04.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр. 495/24 од 13.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 26К. бр. 2391/23 од 15.04.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 6 месеци у коју му је урачунато време проведено у притвору од 07.12.2023. године па надаље. Истом пресудом одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећене, а како је то ближе опредељено у изреци.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 бр. 495/24 од 13.06.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Првог основног суда у Београду 26К. бр. 2391/23 од 15.04.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА - адвокат Милош Ачански, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине или исте преиначи и одбије оптужбу.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП и у вези са тим наводи да је суд повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца. Образлажући наведену повреду закона бранилац истовремено указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП наводима да у изреци пресуде нису описане радње којима је окривљени наводно повредио достојанство оштећене, већ је описано само наношење лаких телесних повреда. По ставу одбране изрека првостепене пресуде садржи школски пример описа кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 137. став 1. ЗКП прописано је да ко злоставља другог или према њему поступа на начин којим се вређа људско достојанство ће се казнити затвором до једне године.

Радња извршења кривичног дела злостављања постављена је алтернативно као злостављање или као поступање на начин којим се вређа људско достојанство.

Из изреке побијане првостепене пресуде произлази да је окривљени у време и на месту ближе описаном у изреци злостављао оштећену и поступао према њој на начин којим се вређа људско достојанство, при чему је био урачунљив, свестан свог дела и хтео његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено, на тај начин што је након краће вербалне расправе оштећену ударио више пута рукама и ногама у пределу главе и тела након чега је сео на оштећену и почео да је дави, па када му је оштећена на више језика рекла да престане да је удара и да га воли, наставио да јој задаје ударце услед чега је оштећена задобила лаку телесну повреду, након чега је

оштећена кренула да бежи од њега по стану, а он кренуо да трчи за њом, оштећена је искористила тренутак када је престао да је удара и побегла из стана.

У конкретном случају у изреци означене пресуде наведени су сви објективни и субјективни елементи кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим из члана 137. став 1. КЗ. Наиме, из изреке пресуде произлази да је окривљени злостављао оштећену и поступао према њој на начин којим се вређа људско достојанство.

По ставу Врховног суда пасивном субјекту, у конкретном случају оштећеној, је повређено људско достојанство и то на начин ближе описан у изреци, који код једног просечног грађанина објективно вреднован представља повреду људског достојанства.

Сходно изнетом, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Истовремено, а имајући у виду да се у радњама окривљеног стичу сви битни елементи кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 1. КЗ неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, односно да се у радњама окривљеног стичу сви битни елементи кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ.

Сходно свему наведеном, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП прописана је битна повреда одредаба кривичног поступка када је суд повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца, односно одобрења надлежног органа.

Из списка предмета произлази да је јавни тужилац Првог основног јавног тужилаштва у Београду оптужним предлогом Кт бр. 4726/23 од 28.12.2023. године окривљеном АА ставио на терет извршење кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 1. КЗ, а код оптужног акта је и остао до краја поступка. У првостепеном поступку који је вођен по наведеном оптужном предлогу јавног тужиоца, окривљени АА је побијаном првостепеном пресудом оглашен кривим због наведеног кривичног дела и осуђен на казну затвора у трајању од 6 месеци, а ова пресуда је потврђена пресудом Вишег суда у Београду Кж1 бр. 495/24 од 13.06.2024. године.

За кривично дело злостављање и мучење из члана 137. став 1. КЗ прописана је казна затвора до једне године и исто се гони по службеној дужности.

Одредбом члана 5. ЗКП прописано је да је за кривична дела за која се гони по службеној дужности овлашћени тужилац јавни тужилац, па је из наведених разлога јавни тужилац и овлашћени тужилац за заступање оптужбе у овом поступку.

Имајући у виду наведено, односно да је оптужни акт поднет од овлашћеног тужиоца – стварно надлежног основног јавног тужиоца за поступање у овој кривичноправној ствари, то Врховни суд налази да су наводи захтева браниоца окривљеног којима се указује да је суд повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца неосновани.

Из наведених разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**